

פרק 19

בר

עומר עוצר את הרכב מול שער שחור גבוה במיוחד, כעבור רגע השער נפתח באופן אוטומטי וחושף וילה ענקית, מוקפת בצמחייה ובמדשאות ירוקים.

"תגיד, מה רע בדירה רגילה?"

"מה רע בבית מרווח?" הוא מחזיר בשאלה ועוצר בכניסה לבית. אני יוצאת מהרכב ומסתכלת סביבי, מתפעלת מהעיצוב ומהגנים המטופחים. אנחנו מתקדמים אל דלת כניסה מסיבית העשויה מעץ אלון ובזמן שאני מחפשת את הידית, הוא נוגע במשהו והיא נפתחת.

"היא מזהה טביעת אצבע," הוא מסביר.

אני מסתכלת על הבית בפה פעור, מתקרבת אל חלונות הזכוכית המשקיפים על הגינה האחורית ומתרשמת מהבריכה האולימפית. עומר ואני מגיעים מכסף, גדלנו בבתים מפלצתיים, אבל לעומתו, לא ייחסתי חשיבות לעושר. אמנם, אני גרה באחד האזורים הטובים והיקרים במרכז לונדון, בדירה די מרווחת ומפנקת, אבל לא הייתי חושבת לשכור וילה ענקית.

"נבלה את רוב הזמן בבית ורציתי שיהיה לך נוח."

"אני יכולה להסתובב לבד ולהכיר את העיר בזמן שאתה תהיה באימונים."

הוא נצמד לגבי ושואל, "את מתכוונת ליהנות בלעדדי?"

אני מסתובבת בין זרועותיו ומרימה את ראשי, פוגשת את עיניו.
"היה לך ספק בכלל? זאת הפעם הראשונה שלי במדריד ואני
מתכוונת להכיר אותה." אני מתרוממת על קצות האצבעות
ונושקת לצווארו. "כבר סיפרתי לך עד כמה התגעגעת אליך?"
"עדיין לא, אבל אל דאגה, תיכף ניכנס למיטה ותראי לי במשך כל
הזמן שנותר לנו מהלילה עד כמה התגעגעת אליי."
אני מנשקת אותו בתגובה, מאפשרת לו לתפוס פיקוד, להרים
ולשאת אותי לחדר השינה. יהיה לי מספיק זמן להכיר את הבית
באור יום.

"בוקר טוב, ילדה," עומר מעיר אותי כמו שהיה מעיר כשהיינו
צעירים. מחבק אותי אליו. אני טומנת את ראשי בשקע צווארו
ומתחפרת לצד גופו.
"אתה זוכר שהיית כועס עליי כשהייתי מכריחה אותך לשכב
לצדי במיטה?" אני שואלת בטון מנומנם, שואפת את ריחו
הממכר.
"אהבת להקשות עליי." עומר שולח את כף ידו אל ישבני וחופן
אותו. "כמה פעמים חלמתי לעשות את זה כשהיית לובשת
תחתוני חוטיני וחושבת שזה בסדר להסתובב איתם לידי. כל יום
היה מתחיל בכאבי ביצים."
"אתה לא דבק בעובדות. לא הסתובבתי לידך בתחתוני חוטיני,
בכל בוקר נדחפת למיטה שלי, אפילו שידעת מה אני לובשת, בזמן
שישנתי."

"ובכל בוקר אמרתי לעצמי שזאת הפעם האחרונה שאני מעיר אותך."

"עומר, אתה קולט שזה אמיתי? אנחנו יחד." אני מתקשה להאמין שבמציאות החדשה הזאת עומר הוא שלי, שאני יכולה להירדם ולהתעורר בין זרועותיו.

"מהרגע שחזרתי מלונדון הייתי על קוצים, לא יכולתי להתרכז בשום דבר, רציתי אותך כאן איתי. אני לא יודע איך שרדתי בלעדייך במשך שש שנים." הוא מלטף את שיערי, נשכב על צדו ומחבק אותי חזק, משלב את רגלינו יחד.

"אני אוהבת אותך כל כך, אני אוהבת אותך יותר מכל דבר אחר."

"אני אוהב..." צלצול חזק ברחבי הבית קוטע את דבריו.

"מה זה?"

"מישהו בשער," הוא מסביר ומרים את הטלפון מהשידה.

"מי זה יכול להיות?" אני שואלת ומתיישבת.

"אין לי מושג, אלך לבדוק." הוא נושק לשפתיי ויוצא מהחדר. אני נכנסת למקלחת ורוחצת את הפנים, מצחצחת שיניים ותוהה אם כדאי לצאת מהחדר או לחכות לו. אמנם, אנחנו מתכוונים לשמור על פרופיל נמוך, אבל כמה נמוך? נסתתר מהחברים שלו או רק מהתקשורת? אני יוצאת מחדר הרחצה, לובשת חזרה את הבגדים שלבשתי לטיסה ויורדת למטה.

"לא הייתי מובן כשביקשתי ממך לא להראות את הפרצוף שלך יותר?" עומר מרים את קולו ואני קופאת במקומי, הוא אף פעם לא התפרץ בצורה כזאת על אישה.

"תחתום על המסמכים ולא תראה אותי עוד," היא מסננת בארסיות ולבי מאיץ, מאיים לפרוץ מבית החזה. אני מחבקת את גופי, מתקשה להחזיק את עצמי. האישה הזאת.

"לא אחתום על המסמכים," הוא עונה בהחלטיות, "יש לך דקה לעזוב את השטח שלי או שאקרא למשטרה."

"תקרא להם, קדימה, אני בטוחה שהתקשורת תתרגש לשמוע על הקשר הרומנטי שלך עם אחותך," היא מאיימת. כל מילה מרגישה כמו אגרוף חזק לבטן.

"את מאיימת עליי?" הוא מתקרב אליה בתנועות מאיימות.

"תפסיקו!" אני קוראת, דמעות זולגות מעיניי. "מה אתה עושה, עומר? למה אתה מאפשר לה לגרור אותך למקומות האלו?"

"את בחיים," היא מחייכת בצביעות. "מיהרת למיטה של אחיך ברגע ששמעת שאתם לא אחים ביולוגים? מעניין אם אוכלוסיית העולם תסכים איתי, שאתם דוחים, או שהיא תקבל את מערכת היחסים המעוותת שלכם. מה אתם אומרים? נבדוק?"

"תסתלקי מפה," עומר תופס את זרועה ואני רצה לכיוונם, תופסת אותו.

"תשחרר אותה, בבקשה," אני מתחננת. הוא מסיט ממנה את מבטו, פוגש את עיניי, מתרכז מעט. "בבקשה עומר, שחרר אותה."

"תקשיב לאחותך," היא ממשיכה באותו טון בלתי נסבל, מדגישה את המילה האחרונה.

"תסתמי את הפה! פשוט תסתמי!" אני צורחת עליה. עומר משחרר את זרועה ומניח את כפות ידיו על מותניו. היא נעצרת, מסתכלת עלינו וחיוך רעיל מופיע על פניה.

"אתם לא תגנבו ממני את הכסף שלי," היא מזהירה, שומרת על קול נמוך. "אמרר את חייכם, לא אניח לכם לרגע, ארדוף אתכם ואהרוס את הקריירה שלך. תעשה את הדבר הנכון, תחתום על המסמכים."

"האיומים שלך לא מפחידים אותי," אני מבהירה, נעמדת בינה לבין עומר ומשתלטת על סערת הרגשות המשתוללת בתוכי. "אעשה כל מה שתלוי בי כדי שעומר יחתום על המסמכים המחורבנים האלו ולא מתוך פחד כי את לא מפחידה אותי, האיומים שלך לא מזיזים לי," אני יורקת את המילים בזלזול, "אני לא רוצה אותך בחיים שלנו, אני לא רוצה לראות אותך או לשמוע אותך. אני רוצה שתשכחי מאיתנו ושתיקחי איתך את כל הכסף והרוע, תחנקי איתם."

"את לא מרמה אותי, אני מכירה אותך. עומר, אתה יודע כמוני שאחותך הקטנה לא תסבול את הביקורת, היא תברח או תתאבד באופן סופי. היא חלשה מדי, ותרנית מדי, אל תתרגל לנוכחות שלה, היא לא תישאר כאן הרבה," היא חותמת את השיחה ופונה לכיוון היציאה. "תחשוב על דבריי ותעשה את הדבר הנכון, אמתין עד מחר, לאחר מכן, אתה יודע מה יקרה."

אני ממתינה עד שהדלת נסגרת. עומר משחרר אנחה זועמת, פונה לכיוון המטבח, מוציא מהארון בקבוק וויסקי, מוזג כוסית ושותה אותה בבת אחת, מטיח את הכוס בחוזקה על השיש.

"תחתום," אני מבקשת, נעצרת מצדו האחר של הדלפק.

"לא אחתום, היא לא תנצח," הוא מסנן, עומד בגבו אליי. כפות ידיו אוחזות בדפנות השיש, שריריו בולטים מהכוח שהוא מפעיל. הוא מאמין לדבריה? הוא חושב שאני חלשה כי ניסיתי להתאבד בעבר?

"אני לא אותה ילדה שהייתי," אני מבהירה, שומרת על טון יציב. "את לא אותה ילדה ובכל זאת, התקפלת מולה."

"לא התקפלתי מולה," אני מתפרצת והוא מסתובב, הזעם משתקף בפניו. "אני לא רוצה אותם בחיים שלי! כל עוד אתה מחזיק בכסף שלהם, הם יהיו חלק. אני לא רוצה לשמוע אותה, לראות אותה או לשנוא אותה."

"אחרי כל מה שהיא עשתה, את לא שונאת אותה?" הוא מאבד שליטה, "איך את יכולה לעמוד מולי ולומר לי, מכל האנשים, שאת לא שונאת אותה על כל מה שהיא עשתה לנו? בטח, את לא עמדת מול קבר, לא ראית את אהבת חייך מורד לאדמה, את בחרת להוציא אותי מהחיים שלך!"

"עשיתי את זה לטובתך!" אני מחזירה באותו טון. "לא בחרתי להוציא אותך מהחיים שלי כי לא היה יום אחד שבו לא היית חלק מהחיים שלי, לא היה יום אחד שבו לא חשבתי עליך או חיפשתי אותך ברשתות החברתיות ובאינטרנט. אין משחק אחד או ראיון שפספסתי, אין תמונת פפראצי אחת שאני לא מכירה בעל פה. אני לא עזבתי אותך או הוצאתי אותך מהחיים שלי, בחרתי לתת לך לחיות את סיפור האהבה שלך עם ג'ין, בחרתי בשבילך בחיים נורמליים!"

"הם השתמשו בנו בשביל כסף," קולו נשבר. אני מתקרבת אליו, נצמדת לחזהו, מושיטה את כפות ידיי אל פניו ומאלצת אותו להתבונן בעיניי.

"הם השתמשו בנו והצילו אותנו. איפה היינו היום אם הם לא היו בוחרים בנו?" אני מנמיכה את קולי, מזהה את הבלבול בפניו. "עזוב את הסיבות שלהם, הם הוציאו אותנו מבית היתומים והעניקו לנו עתיד. גדלנו בלי אהבת הורים, אבל היה לנו אוכל, מקום חם, אפשרות לחלום על עתיד. אם היינו נשארים באותו בית יתומים בברזיל, היינו פה היום?"

"אני שונא אותם, בר."

"תוציא אותם מהחיים שלנו, אני מתחננת בפניך. הגיע הזמן להשאיר את העבר במקומו ולהמשיך הלאה," אני מפצירה בו, אוחזת בצדי פניו, מתרוממת על קצות האצבעות ונושקת לשפתיו, מצמידה את מצחי למצחו ועוצמת את עיניי. "לא נהיה מאושרים כל עוד הם יהיו חלק מחיינו."

"את רוצה שאחתום על המסמכים כדי להוציא אותם מהחיים או בשביל שהיא לא תממש את האיומים שלה? את מודעת לכך שהאמת עלולה להתגלות מכיוון אחר? את מודעת לכך שהיא מסוגלת לחשוף אותה למרות החתימה?" תקיפות בקולו.

"לא אכפת לי, שתיחשף האמת, אבל תוציא אותם מהחיים שלנו," אני מתחננת. עומר משתחרר מאחיזתי, פונה לכיוון הדלפק, שולף את המסמכים מהתיקיה ומוציא עט מהמגירה, חותם עליהם ותוחב אותם חזרה.

"מרוצה?" הוא שואל, לא שלם עם החלטתו.

"אני אוהבת אותך."

אני כורכת את זרועותיי סביב מותניו, מחבקת אותו בחוזקה.

"חתמתי על המסמכים בשבילך," הוא מבהיר. "הייתי תורם את

הכסף לפני שהייתי נותן לה ליהנות ממנו."

אני מרימה את ראשי, מושיטה את כפות ידיי לפניו, מאלצת אותו

להתבונן בעיניי. "ומה היה יוצא לך מזה? הכסף ימחק את שש

השנים האחרונות? תחשוב על מה שהם נתנו לנו ולא על מה שהם

גנבו מאיתנו. הסיבות שלהם לא מעניינות, העובדה היא שניצלנו

ושהכרנו בזכותם. תנקה את השנאה מלבך, היא לא תורמת לאיש

ותאמין לי, לא מעניין אותם אם אתה אוהב או שונא אותם."

"איפה הילדה העצבנית שהייתה מאבדת את ההיגיון מכל

שטות?"

"התבגרה," אני עונה ומושכת את פניו, מנשקת אותו בתשוקה.

הוא מריס אותי ואני כורכת את רגליי סביבו, מנשקת את

צווארו.

"התבגרה בלעדיי," הוא אומר ואני עוצרת, פוגשת את עיניו.

"אתה רוצה לדעת איך נראו השנים האלו בלעדיך?"

"לא משנה כמה תספרי לי, זה לא יהיה אותו הדבר."

"כתבתי לך הכול," אני מתוודה ושאלה מופיעה בפניו. "היה לי

קשה לשמור ממך מרחק אז כתבתי לך, זאת הייתה הדרך שלי

לשתף אותך."

"כתבת לי יומן?" חיוך מתגרה מופיע על פניו.

"אל תהיה דביל, כתבתי לך מיילים. במקום לשלוח אותם, שמרתי אותם בתקיה. תיקח בחשבון שיש שם מלא מיילים, בכל זאת, חלפו שש שנים."

"כתבת לי במשך שש שנים בלי לשלוח לי? אני לא יודע אם זה מעצבן או מרגש אותי."

"נגיד שזה מרגש אותך, בכל זאת, אנחנו בדרך לעשות סקס." עומר צוחק ונושך את שפתי התחתונה.

"אפשר לעשות סקס כועס."

"אתה מפתיע אותי, חשבתי שאתה רק בקטע של סקס רגוע, מלא תשוקה," אני מתגרה בו.

"אל תתרגלי מדי לעומר הרומנטי והרגוע, הוא לא מבקר הרבה."

הוא מעמיד אותי חזרה על הרגליים ומסובב אותי בין זרועותיו כך שחזו נצמד לגבי. הוא מצמיד את בטני לדלפק המטבח ומסיט את שיערי, נובר בשקע צווארי.

"את חושבת שתצליחי לעמוד בקצב שלי?"

"השאלה היא, אתה תצליח לעמוד בקצב שלי?"

עומר תופס את חגורת מכנסיי ובלי להוסיף מילה מקלף אותם באיטיות, יורד על ברכיו ומעביר את לשונו לאורך רגלי, מעורר צמרמורת נעימה. אני עוצמת את עיניי ונאנחת כאשר אצבעותיו מסיטות את התחתונים, מוצאות את דרכן לנקודה הרגישה. אני נעה על אצבעותיו, מגרה את עצמי בעזרתן. הוא נעמד צמוד לגבי, מנשק את כתפי ומחדיר לתוכי את אצבעותיו.

"תבטיחי לי שלא תברחי ממני שוב," הוא מבקש, מוסיף את האגודל לגירוי המתוק. אני נושכת את שפתיי, מרגישה את האורגזמה מטפסת באיטיות מייסרת. "קדימה, בר, תבטיחי."
"לא ברחתי בפעם הראשונה ולא אברח לעולם."

עומר

"אם זאת היא לא אחזיק את עצמי," אני מסנן וקם מהמיטה. בר מזנקת עירומה, תופסת את זרועי.

"בלי מריבות מיותרות, תן לה את המסמכים ותוציא אותה מהחיים שלנו, בבקשה."

"תתלבשי," אני עונה ונושק לשפתיה, מרים את מכנסי הג'ינס מהשטיח ולובש אותם בדרכי לדלת. הכלבה הזאת הייתה חייבת להופיע דווקא עכשיו ולהרוס לנו את היום. אני פותח את דלת הבית בזעם וקופא במקומי כאשר רואה את ג'ין. פניה נקיות מאיפור ועיניה נפוחות. היא מחבקת את גופה, רועדת.

"מה קורה?" אני שואל בפאניקה, ממהר לעברה. היא מסמנת לי לעצור ואני נאנח בזעם, מניח את כפות ידיי על מותניי. "את עדיין לא מרגישה טוב? הפעם לא תברחי ממני, כנסי ונזמין רופא."

"הייתי אצל הרופא, אני יודעת מה יש לי," היא עונה ומתחמקת ממבטי. "אני בהריון."

"עומר," קולה של בר נשמע מאחוריי. עיניה של ג'ין עוקבות אחרי הקול ונפערות כאשר פוגשות את בר עומדת שם, לבושה בחולצה קצרה ובתחתונים.

"ג'ין, אני מתקרב אליה, דמעות נופלות מעיניה. היא ממהרת למחות אותן, מתרחקת ממני ובלי לומר מילה רצה החוצה. אני מסתכל עליה מתרחקת ושומע את דבריה מתנגנים בראשי. בלי לחשוב פעמיים, אני ממהר בעקבותיה.

"חכי דקה," אני מספיק לתפוס את זרועה לפני שהיא נכנסת לרכב. "את בהריון?"

"תשכח ממה שאמרתי," היא עונה בדמעות. "אסתדר לבד."

"אל תדברי שטויות, לא עשית את הילד הזה לבד."

"אתה צודק, עשיתי אותו עם גבר זר," היא מטיחה בי את המילים.

"אל תגידי את זה," אני מתחנן, "נמצא את הדרך לעשות את זה נכון."

"תוותר על בר?"

"מה?" אני שואל, מופתע.

בלי לענות לי היא נכנסת לרכב, טורקת את הדלת ופותחת את החלון.

"תשכח ממה שאמרתי, עומר, אסתדר לבד."

פרק 20

בר

אני פוסעת הלוך ושוב, מתקשה להאמין. זאת הייתה ג'ין ועומר יצא בעקבותיה. הוא התעלם לחלוטין מנוכחותי ורץ אחריה. אני

מחזיקה את הדמעות, מכריחה את עצמי לא לבכות או להישבר.
עומר לא היה רץ בעקבותיה ללא סיבה מוצדקת. דלת הבית
נפתחת ועומר נכנס פנימה, פניו נפולות.

"מה קרה? למה היא באה לכאן? למה רצת אחריה?" אני יורה
את השאלות, מתקשה לנשום, תחושה רעה מתמקמת במרכז
בטני.

"ג'ין ואני צריכים לדבר, אחזור מאוחר יותר ואספר לך הכול
לפרטי פרטים," הוא לא מרחיב וצועד לכיוון המדרגות.
"עומר, אתה לא יכול להשאיר אותי במתח. על מה אתם צריכים
לדבר? מה קורה?" אני ממהרת בעקבותיו במעלה המדרגות,
נכנסת לחדר השינה.

"ג'ין בהריון," הוא מפיל את הפצה. קולו חנוק, פניו מבולבלות.
"היא באה כדי לספר לי והגיבה קשה כשראתה אותך."

"היא בהריון?" אני חוזרת אחריו. ברכיי מתקשות לשאת את
משקל גופי. אני מניחה את כף ידי על השידה לתמיכה. "היא
בהריון ממך?"

"לא נשמרנו, בר. הייתי בטוח שג'ין תהיה האימא של הילדים
שלי, האישה שאזדקן לצדה. לא חשבתי לרגע שתחזרי לחיי
ושהכול ישתנה." הוא מתקרב אליי, נראה על סף התמוטטות,
אוחז בפניי ומאלץ אותי להתבונן בעיניו. "ג'ין צריכה אותי כרגע,
תני לי לדבר איתה ולמצוא פתרון למצב."

"או.קיי," אני מצליחה לומר, מתקשה לזהות את קולי. עומר
רוכן ונושק לשפתיי.

"זה לא משנה איך שאני מרגיש בקשר אלייך, אלינו."

אני מהנהנת בחוסר אמון, מתקשה לשלוט בדמעות. עומר ואני ננטשנו על ידי ההורים שלנו, גדלנו עם הורים מאמצים שלא ידעו להעניק לנו אהבה, הוא לא ייתן לילד שלו לגדול באותה צורה. עומר הוא איש משפחה והוא לא יוותר על הילד שלו ועל הזכות לראות אותו גדל. פעם נוספת החיים מתעקשים להפריד בינינו, פעם נוספת לא אלחם עבורו. לא אפריד את עומר מהמשפחה שלו.

עומר מתרוצץ בחדר, לובש חולצה, נועל נעליים וכעבור כמה דקות, נושק לי פעם נוספת ויוצא מהדלת, משאיר אותי לבד ורץ בעקבות ג'ין. אני נכנסת לחדר הרחצה, פושטת את הבגדים ונעמדת מתחת לזרם המים, מתקשה לחשוב בבהירות. עומר לא שייך לי, יהיה לו ילד עם אישה אחרת.

אני יוצאת מהמקלחת בסערה, מתלבשת, אורזת חזרה את חפציי, מזמינה מונית וממתינה בחוץ. לעומר מגיע להיות מאושר עם המשפחה שלו והוא לא צריך להיקרע בין הנכון לעשות ובין להיות איתי.

"לא הבנתי, איפה את עכשיו?" לינדזי שואלת בדאגה. אני מתנשפת, מתקשה לעצור את הבכי ולענות לה. "בר, תהיי איתי, איפה את?"

"במלון," אני מצליחה לומר, משתנקת. איבדתי את עומר, פעם נוספת איבדתי אותו. איך אצליח לחיות בלעדיו?

"תירגעי ותספרי לי מה קרה. למה עברת למלון? איפה עומר?" היא שואלת בהיסטריה, מתקשה לשמור על טון רגוע.

"עומר, " אני עוצרת, אוספת את רגשותיי ומנגבת את עיניי, מסדירה את נשימותיי. "עומר צריך להיות עם האישה שלו, לא איתי." לבי נשבר לרסיסים. "היקום לא רוצה שנהיה יחד, הוא עושה הכול בשביל להפריד בינינו."

"תפסיקי לדבר שטויות ולבכות. תסבירי לי, רבתם?" היא מאבדת את הסבלנות.

"האקסית שלו בהריון, " אני מתקשה להאמין למילים היוצאות מפי.

"נו? הוא עזב אותך בשביל היריון?" זעם בקולה.

"לא, הוא לא עזב אותי, אני עזבתי. שמעת אותי? היא בהריון. עומר לא צריך לבחור בי, הוא צריך להיות עם הילד שלו, " אני קובעת, מנגבת את הדמעות הזולגות מעיניי.

"אני לא מבינה, למה עזבת אותו? איזה בחירה הוא צריך לעשות? את מצפה שיחזור אליה בגלל ההיריון? זה נשמע לך הגיוני? בר, בבקשה תחזרי אליו ותדברו על הנושא, אל תעשי שטות שתתחרטי עליה."

כעס מבעבע בעורקיי. "היא לא נשמרה כי היא סמכה עליו והאמינה באהבה שלו. היא לא ידעה שאחזור לחייהם ואהרוס את הזוגיות שלהם. עומר לא אדיש אליה, הוא אוהב אותה וכרגע המקום הנכון שלו הוא לצד האישה הזאת והתינוק שלו."

"אז למה את בוכה? אם החלטת ופתרת את הבעיה, אז בשביל מה הדמעות? יופי, סידרת לו את החיים, תעלי על הטיסה הבאה ותחזרי לחיים שלך, תשכחי ממנו. אל תעשי מעשה ואז תשבי לבכות עליו!" היא מנתקת את השיחה. אני מסתכלת על הצג,

המומה, מנגבת את הדמעות וקמה מהמיטה, נכנסת למקלחת ומסתכלת על השתקפותי, לינדזי צודקת. בחרתי לעזוב את עומר, הוא לא סילק אותי, אז הגיע הזמן להפסיק לרחם על עצמי ולעמוד מאחורי ההחלטה שלי. אבל איך אעשה את זה? אלוהים, אני אוהבת אותו כל כך.

עומר

לעזאזל, איפה את ג'ין?

אני חוזר לכיוון הרכב וחושב לאן להמשיך, היא לא בדירה ולא במכון קעקועים, איפה עוד היא יכולה להיות? הייתי מתקשר לחברות שלה, אבל אני מכיר את ג'ין, היא לא תפנה אליהן עד שהיא תירגע מספיק. אני מסתובב בשכונה, מחפש את הרכב שלה, משחזר שוב ושוב את השיחה האחרונה שלנו. לא הייתי זר, הייתי הגבר שהיא התאהבה בו. ג'ין ידעה על הרגשות שלי, היא ידעה על בר, אף פעם לא הסתרתי ממנה את האמת ולא תכננתי את מה שקרה. אם הייתי יודע שבר בחיים הכול היה שונה כל כך. לא ניצלתי את ג'ין, אהבתי אותה ואני עדיין אוהב אותה. חשבתי שאבלה את שארית חיי לצידה, אבל העובדה שבר בחיים שינתה הכול. לא אוכל לוותר על בר, שום דבר לא יכול להפריד בינינו. אני מכיר את ג'ין, היא לא תקבל שאריות. ביום שבו ויתרתי עליה היא מחקה אותי מחייה וההיריון לא ישנה את העובדה הזאת. אהיה האבא של התינוק והיא תאפשר לי את הזכות הזאת, אבל לא יותר מזה, היא לא מצפה שאחזור אליה בעקבות ההיריון. בר היא האישה של חיי, היחידה שאי פעם אדע לאהוב וג'ין הבינה את זה לפניי.

אני מסתכל על השעון ומבין שיהיה מיותר להמשיך לנסוע בלי כיוון. גיין תענה לי ברגע שתירגע ובינתיים אצטרך להרגיע את בר. היא נראתה חיוורת, על סף עילפון, כשסיפרתי לה על ההיריון. היא חייבת לדעת ששום דבר לא ישנה את מערכת היחסים שלנו, מה שכן, היא תצטרך לקבל אותי עם ילד מאישה אחרת. זה לא מה שתכננו, אבל לא אפנה את גבי לתינוק ובר לא תבקש ממני דבר כזה.

"בר, אני קורא ומניח את שלט הרכב על הדלפק, עולה בעצלתיים לקומה השנייה, שולח הודעת אס.אם.אס נוספת לגיין, תחזרי אליי. אני נכנס לחדר השינה ומופתע לגלות שבר לא שם. אני יוצא למרפסת ומסתכל על הגינה, מחפש אותה, אבל היא גם לא שם.

"בר, אני מגביר את קולי, נכנס לחדר הרחצה, יוצא חזרה לחדר ונעצר כאשר מבחין שהמזוודה שלה לא מונחת בכניסה. מה עשית, בר? אני שולף מהכיס את הטלפון הנייד ומחייג אליה, השיחה מועברת ישירות למענה הקולי.

"לעזאזל איתך!"

הייתי צריך לדעת שבר תגיב בצורה כזאת. אני יוצא מהחדר בסערה וצועד מצד לצד, חושב לאן היא יכלה להיעלם. יכול להיות שהיא חזרה ללונדון? אלוהים, אם אעזוב ואסע בעקבותיה המאמן יהרוג אותי. מה אני אמור לעשות? גיין צריכה אותי, היא בהיריון ולבד, זה לא הזמן לטוס ללונדון. אני נכנס למטבח ומתקשר פעם נוספת לבר, השיחה מועברת ישירות למענה הקולי. אני מקלל חרישית ומתקשה להבין איך החיים התהפכו בכזאת מהירות. לפני רגע היינו יחד מחובקים במיטה, למה היא הלכה

בלי לדבר איתי? היא חשבה שאשכח ממנה בקלות ואחזור לגיין
כאילו שום דבר לא קרה בתקופה האחרונה? זאת הפעם השנייה
שהיא מוותרת עליי בקלות, בלי להתחשב ברגשותיי. צלצול
הטלפון הנייד קוטע את מחשבותיי. אני מסתכל על הצג ונאנח
כאשר רואה את שמו של המאמן. הייתי צריך להיות באימון
ובמקום זאת אני כאן, אבוד.

”כן?”

”איפה אתה?” הוא זועם. ”סבלתי את כל החרא שלך בתקופה
האחרונה, אבל אתה מגזים, לכל דבר יש גבול.”
”תיכף אגיע,” אני עונה בחוסר סבלנות ומנתק את השיחה. אני
עולה לחדר השינה, לוקח את תיק האימון ויוצא מהבית. בר
תירגע ותחזור, היא חייבת לחזור.

”איפה הראש שלך, לעזאזל? לא אמשיך לסבול את החרא הזה!
המשחק קרוב ולא נפסיד באשמתך!” המאמן שואג.
”לא נפסיד,” אני מבטיח, מרים בקבוק מים ושופך על ראשי,
מתעלם מכולם וחושב על בר. איך היא יכלה לעזוב? למה היא לא
חיכתה לי? זעם מבעבע בעורקיי. אני מאגרף את הבקבוק, מועך
אותו בחוזקה.

”עוד בעיות? מתי יפתרו הבעיות?” המאמן נעמד לידי. הבעיות
שלי כבר לא מעניינות אותו, הקבוצה קודמת לכל.
”יהיה בסדר במשחק הקרוב, ננצח בכל מחיר.”

"אני סומך על המילה שלך עומר, אל תאכזב אותי," הוא מזהיר ונעלם. אני צועד בעקבות האחרים לכיוון המלתחות, מתקלח ומתארגן, מסתכל בטלפון הנייד ולא מופתע לגלות שאין אף שיחה מגיין או מבר. שתיהן החליטו להטריף אותי.

"הכול בסדר?" סרחיו שואל, מתיישב לצדי. אני מניח את הטלפון לידי ומתכופף לנעול נעליים. "שמענו על הפרידה מגיין ועל מעבר הדירה."

"התקופה הזאת לא משהו, אבל היא תחלוף."

"אני בטוח, בסוף הכול עובר. אם תצטרך אוזן קשבת, אני כאן."

אני קם מהספסל ולוחץ את ידו, יוצא מהמלתחות וצועד לעבר היציאה, מתקשר פעם נוספת לבר ומועבר ישירות למשיבון.

לעזאזל!

אני מגיע לשער הכניסה לבית ונעצר כאשר רואה את האישה הזאת שוב, היא לא מתכוונת להרפות. אני פותח את השער וממשיך פנימה. היא נכנסת בעקבותיי. אני נעצר ליד דלפק המטבח, מרים את המעטפה ומעיף אותה לעברה. היא תופסת אותה, נראית מופתעת.

"אל תראי את הפרצוף שלך שוב," אני דורש. היא בוחנת אותי לרגע ארוך ואז שואלת, "מה היא עשתה? עזבה אותך?"

"אנחנו לא מנהלים שיחה," אני מבהיר בקרירות.

"אתה צריך להודות על כך שהיא עזבה אותך, אף גבר לא צריך להתפשר על אישה תלותית. מאז שהייתה ילדה הדבר היחיד שעניין אותה זה אתה במקום לחשוב על עצמה, להתקדם, להחכים, להשתמש בכלים שסיפקנו לה. היא מעוררת רחמים,

בחורה חסרת אופי. לא אופתע לשמוע שהיא התאבדה כי איבדה
אותך שוב."

"את מחכה שאזרוק אותך בכוח?" אני מתעלם מדבריה, לא מניח
להם לחדור פנימה. בר לא תתאבד או תפגע בעצמה, היא לא
ילדה, היא התבגרה. האישה הזאת צוחקת, מחבקת אליה את
המסמכים.

"השגתי את מה שרציתי, אין לי עוד מה לחפש כאן." היא עוזבת
ואני עולה לחדר השינה, מסתכל על המיטה המבולגנת ומתיישב
על הרצפה. גבי שעון על הקיר, בוהה בחוסר אמון במיטה
המחורבנת. איך היא יכלה לעשות לי את זה?

צלצול נשמע בדלת ואני קם בכוח, סוחב את עצמי למטה ופותח
אותה, מופתע לראות את המאמן.
"מה אתה עושה כאן? מה השעה?" אני שואל ומפנה לו את הדרך,
צועד בעקבותיו אל חדר המגורים.

"השעה מאוחרת ואתה לבוש באותם בגדים, מה הסיפור?"
אנחנו מתיישבים על הספה ואני בוהה מהחלון, מתקשה אפילו
לבטא את המילים.

"חשבתי שטוב לך עם האישה הזאת, שהכול הסתדר."
"הכול הסתדר ואז הכול התרסק, כמו תמיד," אני עונה ומחזיק
את עצמי שלא להישבר בפניו. המאמן הוכיח את עצמו בתקופה
האחרונה, אבל זה לא רגיל שהוא מגיע אליי הביתה בשביל לדבר,
אם אני לא טועה זאת הפעם הראשונה שדבר כזה קורה. "גיין
בהריון ובר עזבה."

הוא נושם עמוק, מופתע מדבריי.

"מה אתה מתכוון לעשות?"

"אין לי מושג. גיין לא רוצה לשמוע ממני ובר נעלמה."

"למה? היא לא תסכים שיהיה לך ילד עם אישה אחרת?" הוא שואל בסקרנות.

"כמו שאני מכיר אותה היא בטח חושבת שהמקום שלי הוא לצידה של גיין. היא לא תרצה לראות את התינוק שלי גדל בשני בתים."

"אתה מתכוון לוותר עליה ולחזור לגיין?" הוא מבולבל.

"בר לא מבינה שהדברים לא עובדים בצורה כזאת, היא לא יכולה להיכנס ואז לצאת מחיי ושהכול יחזור להיות כמו שהיה. מערכת היחסים עם גיין הסתיימה. היא לא תתפשר על גבר שחושב על אישה אחרת ואני לא אחיה לצד אישה כשאני מאוהב באחרת. כרגע אני לא יכול לרדוף אחריה ללונדון ולהבהיר לה את המצב כי יש לי מחויבויות. נסיים את המשחק האחרון, אפתור את העניינים עם גיין ואז אראה מה הלאה."

"אני מבין כמה קשה לשמור על ריכוז, אבל אני צריך שתזכור כמה קשה עבדנו בשביל להגיע למקום שבו אנחנו נמצאים והקבוצה היא לא אותה קבוצה בלעדיך. תתחשב ביתר, תיקח בחשבון את העבודה הקשה של כולנו."

"לא אאכזב את הקבוצה או את האוהדים, אתן את כל כולי על המגרש," אני מבטיח. הם לא צריכים לסבול בגלל החיים האישיים שלי.

"דבר עם ג'ין, תגיעו להסכמה."

"אל תדאג, אפתור את העניינים האישיים שלי רחוק מהתקשורת. ג'ין היא לא טיפוס שיעשה בלגן או שינצל את המצב."

"אני יודע. אתה בטוח ברגשות שלך? ג'ין אישה טובה."

"ג'ין אישה טובה מאוד אבל היא לא בר", "אני אומר ולבי נשבר לרסיסים פעם נוספת, לעולם לא אוהב אף אחת כמו שאני אוהב את בר."

"אשמח להכיר אותה," הוא אומר וקם מהספה, "ויש לי הרגשה שתהיה לי הזדמנות."

אני כבר לא בטוח בזה, אבל לא אומר דבר בנושא, מלווה אותו אל הדלת.

כעבור 5 ימים:

"עשינו את זה!" המאמן קורא בקול ופותח בקבוק שמפניה. כולם קופצים ושרים בחדר ההלבשה, ניצחנו, עלינו לגמר. אני יושב על הספסל, חולץ את הנעליים, מרגיש מותש. הימים האחרונים היו סיוט. השקעתי את כל הזמן באימונים, התרחקתי מג'ין ומבר, עמדתי במילה שלי, לא אכזבתי את הקבוצה ועכשיו הגיע הזמן לעשות סדר בחיים הפרטיים שלי, אבל אין לי מושג מאיפה להתחיל. בר לא שלחה הודעה או חזרה לשיחות ממני, ג'ין חזרה לאחת ההודעות וביקשה ממני לשכוח ממנה, כאילו זה כזה קל. היא תצטרך להבין שהתינוק הזה שלי ולא משנה אם אכזבתי אותה או לא, אהיה שם עבורו.

"הגיע הזמן לחגוג, עבדנו קשה בשביל זה," המאמן אומר.
נקישות נשמעות בדלת וכעבור רגע היא נפתחת, לוחשים משהו
באוזנו של המאמן והוא מפנה אליי את מבטו, מסמן לי עם
הראש להתקרב. אני מתרומם מהספסל ותחושה רעה מתגנבת
לבטני.

"מה קורה?" אני שואל את אשת יחסי הציבור של הקבוצה ואת
המאמן.

"יש לנו בעיה, התקשורת בוערת ומאות כתבים וצלמים מכל
רחבי העולם ממתינים לך מחוץ לאצטדיון."

"למה?" אני מתקשה לנשום, רק שזה לא מה שאני חושב.

"סיפור האחות התפשט ברשתות, הדליפו את הידיעה כולל
תמונות ילדות של שניכם וסרטון שמראה אתכם מתנשקים,"
המאמן זועם. "מי הפיץ את הסיפור?"

"הבת זונה," אני אומר בביטחון מלא. "האישה שאימצה אותנו."

"מה אנחנו עושים?" לחץ בקולו.

"אומרים את האמת. בר היא לא אחותי, היא האישה שלי. אנחנו

מאומצים, גדלנו תחת אותה קורת גג אבל אף פעם לא היינו
אחים. אם הם רוצים להאמין, שיאמינו, ואם לא שיזדיינו. אין לי
מקום לחרא הזה כרגע. אני צריך לדאוג לגיין ולבר, זה מספיק
כבד. אתה יודע מה הידיעות האלו יעשו לגיין? בטח רודפים אותה
כרגע."

"יהיה לנו זמן לטפל בזה. כרגע, אנחנו צריכים לכנס ישיבה..."
אשת יחסי הציבור מתחילה לומר.

"שום ישיבה," אני קוטע אותה. "אני צריך ללכת, תעשו מה שנראה לכם לנכון. אתה מכיר את הסיפור המאמן, לא הסתרתיו דבר."

"אטפל בזה," הוא מבטיח. אני חוזר פנימה, לוקח את התיק ופונה לכיוון היציאה.

"חכה, המאבטחים ילוו אותך לרכב," הוא פוקד, לא נותן לי הזדמנות לסרב. אני ממתין להם והם מובילים אותי החוצה, סוללים לי את הדרך בין הצלמים והכתבים. אני ממהר לרכב ויוצא בזהירות מהחניה כדי לא לדרוס אף אחד, משתלב בתנועה וממהר לברוח מהמקום, נוסע לדירה של ג'ין.

הכתבים עדיין לא יודעים שהיא חזרה לדירה שלה וזה נותן לי מספיק זמן כדי להכין אותה. אני נוקש בדלת וכעבור כמה דקות, המרגישות כמו נצח, היא פותחת.

"מה אתה עושה כאן?" היא שואלת בקרירות.

"אנחנו צריכים לדבר," אני לא מאפשר לה לטרוק לי את הדלת בפרצוף ונכנס פנימה. הדירה מסודרת, מלבד המזוודות שעומדות בכניסה. לא אופייני לג'ין להשאיר את החפצים שלה ארוזים.

"חכה דקה," היא הולכת לכיוון חדר השינה. אני מתכופף ללטף את הכלבה ושם לב למסמך הפתוח על מסך המחשב. אני מתקרב ומתחיל לקרוא, כרטיס טיסה לקולומביה. אני שומע את ג'ין מתקרבת ושואל, "מה זה אמור להיות?"

"החלטתי להגשים את החלום ולהכיר את דרום אמריקה, להתחיל מחדש," היא עונה באדישות מוחלטת.

”על מה את מדברת? איזה התחלה? שכחת שאת בהריון?” אני מאבד את הסבלנות, מתבונן בעינייה. ”זה לא מתאים לך ג'ין, אל תהיי האישה הזאת שמפרידה בין אב לתינוק שלו. אכזבתי אותך אבל לא אאכזב אותנו.”

”אין שום הריון,” היא מבהירה.

”על מה את מדברת? אמרת לי שאת בהריון?”

”ולמחרת הפסקתי אותו. זאת הסיבה שהגעתי אליך באותו היום, כדי לעדכן אותך שאני מתכוונת להפיל,” היא אומרת ומשחקת באצבעותיה, ”אתה לא יכול לצפות ממני ללדת ולהיות כבולה אליך. אני רוצה להמשיך הלאה, לבנות את החיים שלי, להגשים את עצמי ולמצוא את המקום שלי.”

אני משפיל את מבטי, נושם עמוק. לרגע לא חשבתי שהיא תעז לעשות צעד כזה קיצוני, אבל באיזה זכות אכעס עליה? ”עומר, אני מצטערת. אולי הייתי צריכה לעדכן אותך, אבל כעסתי כל כך.”

”עשית את הצעד הזה מתוך כעס? כדי להעניש אותי?” קולי נשבר.

”לא. עשיתי את הצעד הזה כדי להציל את עצמי, אין לי שום כוונה להעניש אותך.”

אני שואף אוויר בכבדות ובלי לחשוב פעמיים מושך אותה אליי, מחבק אותה חזק ופורץ בדמעות.

”אני מצטער כל כך על מה שעשיתי לך, ג'ין.”

היא לא עונה, אוחזת בי בחוזקה ובוכה לחזי.

"אני מקווה שהמחיר שווה את זה ושאתה מאושר," היא אומרת
לאחר דקות ארוכות, מתרחקת ממני ומנגבת את הדמעות. "אני
באמת לא שונאת אותך או כועסת עליך, אני רק רוצה התחלה
חדשה."

"מגיע לך להיות מאושרת."

"אמצא את המקום שלי בעולם, אתה יכול להיות בטוח בזה."
היא שותקת לרגע ואז שואלת, "אתה בסדר? ראיתי את
הפרסומים."

"הפרסומים פחות מדאיגים אותי, כרגע מה שחשוב לי זה שאת
לא תפגעי באשמתם."

"אתה יכול להיות רגוע, אני עוזבת כבר הלילה," היא מרגיעה
אותי ואני מהנהן.

"את צריכה כסף? את יכולה להשתמש בכרטיסי האשראי שלך,
למשוך כמה שאת צריכה בלי לבקש בכלל, הכול שלך."

"אני לא צריכה, הכול בסדר."

"תבטיחי לי שתשמרי את הכרטיסים ושאם תיתקעי בטיול שלך
תשתמשי בהם," אני מבקש והיא מהנהנת בתגובה.

"תהיה מאושר, עומר."

"גם את."

אני מחבק אותה פעם נוספת ונושק ארוכות לראשה לפני שפונה
לכיוון הדלת. הגיע הזמן להחזיר את בר הביתה.

פרק 21

בר

אני מסתכלת על המסך ומתקשה להאמין למה שאני רואה. היא מימשה את האיום שלה ופרסמה את הסרטון המחורבן הזה. אני מתקשה לנשום, מקשיבה לאנשים זורקים ספקולציות, שופטים.

עומר .

אלוהים, היום אמור להיות אחד הימים הטובים בחייו, הם עלו לשלב האחרון והדרך לגביע קצרה מתמיד. אין לי ספק שהם ינצחו את בארסה גם השנה. לא היה לה זכות לפגוע בו או שאולי הפגיעה כוונה אליי? עומר וג'ין חזרו להיות יחד? אם כן, הפרסום הזה בטח משפיע עליהם. אני קמה מהמיטה וניגשת למרפסת הקטנה, משקיפה על העיר. הייתי אמורה לחזור הביתה, ללונדון, אבל לא הייתי מסוגלת. אני יודעת שזה דבילי, אחרי הכול, עומר לא יודע שאני כאן, קרובה אליו, אבל אני לא מסוגלת להתרחק. הטלפון הנייד שלי מצלצל ואני מסתכלת על הצג, עונה ללינדזי.

"מה קורה?" אני שואלת, מתיישבת על הכורסה.

"מתי את חוזרת? אני דואגת לך."

"אל תדאגי, אהיה בסדר. אני זקוקה לימים האלו כדי להתאושש," אני משקרת. במשך חמישה ימים לא יצאתי מפתח הדלת, בקושי אכלתי ובעיקר בכיתי. המרחק מעומר כואב לי בכל חלק בגוף.

"ראיתי את הפרסומים, כל החברים מתקשרים אליי ושולחים הודעות, הכחשתי הכול."

"לא אכפת לי ממה שחושבים עליי, אכפת לי מעומר ומהנזק שהפרסום הזה יגרום לו. בכל מקרה, אף אחד לא מכיר אותי."
"לדעתי אנשי יחסי הציבור שלו יעשו מהלך כדי להשתיק את השמועות. התרגשתי כל כך לצפות בתמונות שלכם יחד, מגיל קטן הבטתם זה בזה בכל כך הרבה אהבה."

"אני לא יודעת איך זה מרגיש לא להיות מאוהבת בעומר, זה חלק ממני," אני מודה. "אשכב לישון קצת, אני חייבת לשכוח מהכול. הראש שלי מתפוצץ."

"תתקשרי אליי אם תצטרכי משהו, כל דבר," דאגה בקולה.
"תודה."

אני מנתקת את השיחה ועוברת לשכב במיטה, עוצמת את עיניי ומכריחה את עצמי להפסיק לחשוב, ללא הצלחה. אני רוצה לשמוע שהוא בסדר אבל אין לי עם מי לברר, אני לא מכירה אף אחד שקשור אליו.

צלצול הטלפון מעיר אותי מהשינה. אני מסתכלת על הצג ומופתעת לגלות שזאת שוב לינדזי. השעה שלוש לפנות בוקר, למה היא מתקשרת?

"הכול בסדר?" אני שואלת בחשש.

"תתחברי לאינסטגרם ותצפי בסרטון שעומר פרסם."

אני מתקשה להבין על מה היא מדברת.

"מה הוא פרסם? על מה את מדברת?"

”קדימה, בר, תקשיבי לי.”

אני מנתקת את השיחה ומתיישבת, מתחברת בחשש לאינסטגרם ומפעילה את הסרטון המדובר. עומר שוכב על הספה ונראה שבור.

”בדרך כלל, אני לא נוהג לשתף בחיים האישיים שלי, ” הוא אומר באנגלית, ” אבל הפעם החלטתי שיהיה נכון שתשמעו את האמת ממני ולא מאנשי יחסי הציבור. לפני כמה שעות פורסמה ידיעה על הקשר הרומנטי שלי ושל אחותי, בר. הסיפור הוא נכון, אני מאוהב בבר מאז שהיינו ילדים קטנים, מאז שאני זוכר את עצמי ואין יום בחיי שבו לא חשבתי עליה או רציתי אותה. הטעות היחידה בפרסום היא בקשר לעובדה שאנחנו אחים. בר ואני אומצנו כשהיינו תינוקות על ידי זוג ישראלים. המטרה שלהם הייתה לזכות בירושה משפחתית ולכן לא חשפו בפני כולם שאנחנו מאומצים, במקום זאת שיקרו וטענו שאנחנו אחים ביולוגיים. הם גידלו אותנו בלי להחסיר מאיתנו דבר חומרי, מה שכן, לא היה להם מושג בכל מה שקשור לרגשות או למשפחתיות. בר ואני אף פעם לא הרגשנו אחים, לא גדלנו כאחים ורק העמדנו פנים כלפי חוץ, עבור 'ההורים שלנו'. לפני שש שנים ההורים שלנו הבינו שסיפור האהבה שלנו יוצא מכלל שליטה ולכן החליטו להעלים את בר. הם זייפו את המוות שלה ושלחו אותה לגור באנגליה. במשך שש שנים התאבלתי על אהבת חיי בזמן שהיא הייתה במרחק טיסה ממני, חושבת שנטשתי אותה. האמת התגלתה, החזרתי את בר אליי ושוב, היא נעלמה.” הוא שותק לרגע ואז מביט לתוך המצלמה ואומר, ”אל תיתני לעוד שש שנים לחלוף עד שתחזרי. אני לא יודע איך ולא רוצה

לחיות בלעדיו. יש דברים שנועדו להיות ואת נועדת להיות שלי.
תחזרי הביתה.”

דמעות מציפות את עיניי, מקשות עליי לנשום. בלי לחשוב פעמיים, אני מזנקת מהמיטה ונכנסת לחדר הרחצה, שוטפת את הפנים ופושטת את הבגדים. אם עומר היה חוזר לגיין הוא לא היה מפרסם את הסרטון הזה, הוא לא היה מבקש ממני לחזור. אני מתלבשת במהרה ויוצאת מהחדר. לראשונה מזה חמישה ימים מרגישה ציפייה, תקווה. אני ניגשת לדלפק הקבלה ומבקשת מהם להזמין לי מוניית, ממתינה כמה דקות בלחץ היסטרי, מתפללת שלא אתחרט על הצעד הזה, שזהו הצעד הנכון לכל הצדדים. הדבר האחרון שרציתי היה להרוס לגיין את החיים. אוהב את הילד של עומר ואתמוך באבהות שלו, אעשה הכול בשביל שכולם יהיו מאושרים, העיקר להיות איתו. עזבתי אותו במטרה שיחזור אליה, אבל הוא לא עשה זאת, הוא בחר בי והוא נשאר נאמן לבחירה הזאת.

הנסיעה הביתה מרגישה כמו נצח וכאשר הנהג עוצר מול השער אני ממהרת לצלצל פעם אחר פעם בפעמון, מתפללת שישמע אותי למרות השעה המאוחרת ויפתח את השער.

”כן?” קולו הזועף נשמע באינטרקום. אני לוחצת על הלחצן ואומרת בהתרגשות, ”תפתח.”

”בר?”

”אתה מחכה למישהי אחרת?”

עומר לא עונה על כך ופותח את השער. אני רצה פנימה וממהרת
לכיוון דלת הכניסה הפתוחה. עומר עומד בפנים, לבוש בתחתוני
בוקסר ונראה עצבני.

"ביקשת ממני לבוא," אני אומרת, מבולבלת, לא יודעת איך
להתקרב אליו.

"גם ביקשתי ממך לא לעזוב," הוא מחזיר, מתבונן בעיניי. "למה
לא חיכית לי? למה מיהרת לברוח ממני?"

"כדי שלא תצטרך לבחור ביני ובין המשפחה שלך," אני עונה,
משפילה את מבטי.

"זאת התשובה הכי דפוקה שיכולת לתת לי. מה חשבת שיקרה,
בר?" הוא צועק, "חשבת שאשכח אותך ושאחיה חיים מאושרים
לצידה של ג'ין? חשבת שאפשר לבחור את מי לאהוב? את מי
לרצות? איך אני אמור לכבות את הרגשות שלי, לעזאזל? מה עבר
לך בראש? יש לך מושג איזה ימים עברו עליי?"
הצעקות מחרישות את אוזניי, דמעות שוטפות את פניי כאשר אני
מבינה את הנזק שגרמתי וכמה דפוקה הייתי.

"אתה רוצה שאלך?" אני שואלת, ברכיי רועדות.

"אני רוצה שתישארי ואני רוצה שתישארי לתמיד! אני רוצה
שהפחד לאבד אותך יעלם, אני רוצה לדעת שיש לי על מי
לסמוך!"

אני מנגבת את הדמעות ושואלת, "איך אוכיח לך שהפעם זה
לתמיד? שאני שלך לנצח?"

"תהיי שלי לנצח," הוא עונה בהחלטיות.

”אני שלך.”

”תתחתני איתי, בר, זאת הדרך היחידה.”

לבי פועם במהירות, אני מתקשה לנשום.

”אתה לא מעדיף להמתין לאחרי הלידה? לראות מה יקרה עם

ג'ין...”

”אין ג'ין ואין תינוק,” הוא מבהיר, מתקרב אליי, חופן את פניי

ומאלץ אותי להתבונן בו. ”היא עברה הפלה ועזבה את מדריד, זה

רק את ואני. את שלי, בר?”

”אני שלך.”